

Petre Curticăpean

COLOANELE CÂMPIEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CURTICĂPEAN, PETRE

COLOANELE CÂMPIEI / Petre Curticăpean;
ed.: lector Nicolae Băciuț. - Târgu-Mureș : Editura
Nico, 2007

ISBN 978-973-1728-54-4

I. Băciuț, Nicolae (ed.)

821.135.1-31

Coperta și ilustrațiile de MARCEL LUPȘE din Ciclul Grâu

Editura NICO

Str. Ilie Munteanu nr. 29

Târgu-Mureș

Apărut 2007

Copyright © Petre Curticăpean 2007

Toate drepturile rezervate

Lector Nicolae Băciuț

Format 32/61X86, coli tipo 3,5

Culegere Monica Curticăpean

Tehnoredactare Sergiu Băciuț

Țiparul executat la Intermedia Group

Târgu-Mureș, str. Poștei nr. 1

ROMÂNIA

Petre Curticăpean

*COLOANELE
CÂMPIEI*

Editura NICO

Se dedică nepoților

Sabin, Codin, Alina și Călina

ELOGIUL CÂMPIEI

Ca și Lucian Blaga, Petre Curticăpean aduce un elogiu satului, unul identificabil, Râciul mureșean, dar și unuia etern, generic, ridicând, ca și Brâncuși “coloană fără de sfârșit”, de data aceasta Câmpiei (Transilvane), văzută nu în dimensiunea sa orizontală, ci în cea verticală: “Când ies din oraș/ pe drumul câmpiei/ îmi pare/ că-i așezată/ până sus, în cer” (**Câmpia templu**).

Verticalitatea ei i-o dau oamenii: “Dar mai presus de toate/ coloanele câmpiei/ sunt oamenii/ porniți/ la crăpatul de zi/ să-și lucreze pământul/ veșnic însetat,/ veșnic uscat de vânturi” (**Coloanele câmpiei**), “Oamenii locului/ asemenea stejărilor falnici” (**Brâu**), iar parametri care o definesc sunt bogăția, liniștea, temeinicia: “Aici/ totul pulsează calm/ ca o inimă ce/ nu se grăbește să devină cord”. (**Coloanele câmpiei**).

Câmpia Transilvană este deopotrivă “Arc de triumf”, “imensă catapeteasmă”. Ea “poartă pe altită/ un brâu fermecat”, Mureșul, cu care poetul își vindecă dorurile: “Când/ doruri mă ard în vâpăi/ m-alin/ sorbindu-i undă”. (**Brâu**).

Coloanele câmpiei sunt și un elogiu adus limbii române, într-o încercare mereu amânată de a isca, arghezian, “frumuseți și prețuri noi”, domniță pețită târziu:...” Și totuși,/ cu câtă fericire/ așez,/ în fața privirilor tale/ o rimă!...” (**Pețit târziu**).

Oricum, poezia rămâne, pentru Petre Curticăpean, modul cel mai potrivit pentru a aduce elogiuul său nu doar Câmpiei, ci și celor care i-au scris, în timp, istoria: “Nimic nu-

mi pare mai firesc sub stea,/ Decât s-adun firesc, rimele rare,/ E tot ce pot pentru câmpia mea,/ Și pentru toți ce-au adormit sub zare” (Ofrandă).

Poezia lui Petre Curticăpean, într-o rostire sinceră, simplă, este și nostalgie, încercare de reconstituire în memorie a satului ancestral, topos în care, după Blaga, invocat și în această carte, s-a născut veșnicia. Aici se regăsesc toate acele elemente care compun satul copilăriei, un sat de proiecție mitică, idealizat.

Coloanele Câmpiei sunt și o încercare de regăsire nu doar a sinelui, ci și o încercare de a înțelege un trecut ireversibil.

Poetul n-a “tras podul de la mal”, ciclul ultim al cărții, Stejarul de la oraș, fiind chiar puntea care leagă “golul istoric” care se întinde între o lume ce a fost și prezent, între “jinduita câmpie” și “blestemul din oraș”, între “zăriștea cosmică” și “umbra blocului”.

NICOLAE BĂCIUȚ

CÂMPIA TEMPLU

Când ies din oraș
pe drumul câmpiei
îmi pare
că-i așezată
până sus, în cer,
o imensă catapeteasmă,
un Arc de Triumf
pe sub care trec plecat
cu ochii-n pământ,
cu sfiala din copilărie
în fața tuturor lucrurilor
care
- și acum cred -
că mi s-au dăruit odată
cu sufletul,
cu graiul
și fac parte din mine.
Lucesc, strălucesc
luceferi în ochii-mi,
căci simt
cum mă integrez
din nou
în Alma Mater.

COLOANELE CÂMPIEI

Câmpia nu are
nici piscuri semețe
nici stânci
nici ... repere
- scaune -
pe care să se așeze
la sfat
ciclopi
sau namile de sfinți
adunați în cumetrii...
Singurele repere ale câmpiei
sunt niște dealuri domoale,
mamelioane (gruiuri)
în care-și îngropaseră străbunii
eroii.
Dar mai presus de toate
coloanele câmpiei
sunt oamenii
porniți
la crăpatul de zi
să-și lucreze pământul
veșnic însetat,
veșnic uscat de vânturi
Și,
cu toate astea
nimic nu se compară

cu bogăția câmpiei transilvane

Aici

totul pulsează calm

ca o inimă ce

nu se grăbește să devină cord.

Aici

oamenii își contemplă

pasul făcut

și gestul

ca nu cumva / să supere

pe împăratul

liniștii depline

Nici chiotul,

nici muzica,

nici versul

nu supără,

ci mângâie

și alintă.

TĂINE

*Arareori
pot cuprinde în
cuvinte
năvala de gânduri.
Cu atât mai puțin
reușesc să le ordonez
într-o formă
cât de cât acceptabilă.
Sunt gânduri
de toate formele
și mărimile:
ascuțite, boante, rotunde
pătrate, ovale...
și mai ales sunt
de toate culorile.
Păcat,
că încep să domine
cele negre
și cele albastre.
Le vânez de-a dreptul
pe cele roz,
dar sunt
tot atât de rare
ca animalele sălbatice
în centrul marilor orașe
Fără îndoială,*

*ele dăinuie
dar sunt atât de bine
ascunse
sub straie
că numai din întâmplare
le mai pot
descoperi.
Și, Doamne,
câtă frumusețe mai
pot cuprinde
și ce miresme alese
ascund!!*

PEȚIT TĂRZIU

Poetului Nicolae Lazăr

Motto: "Eu nu cunosc răsplata ce-am să capăt
Dar voi sluji cu drag, până la capăt
Înalta doamnă, Limba Românească"

Domniță,
știi că demult
trebuia să-ngenunchiez
înaintea Măriei-Tale
și să cerșesc
îngăduința de a
te putea privi
și slăvi
Demult...
poate pe când
îmi purtam în buiestru
pașii
prin "Templul Ardealului"
în umbra corifeilor
Blaga, Agârbiceanu...
M-au ținut departe
paznicii nevăzuți
ai mireseilor eterne
și teama
de a nu supăra
cu vreun gest
sau un gând

*feciorelnica-ți puritate.
Acum,
cu părul nins
și sufletul răvășit,
mă aplec
cu tot ce am mai sfânt,
cu cugetul și simțirile mele
- pețitor tomnatic -
să-ți sărut umbra pașilor tăi
în speranța că voi găsi
pierdute
din augusta
și hieratica haină
celestă
vreun cuvânt fermecat,
vreo metaforă nemaiauzită,
cu care să ornez
încercările mele
de vers - osanale -
aduse ție
Domniță.
Nu aștept,
nici nu sper
ca versul meu
să-ți încetinească măcar
pasul
de ciută
în vrăji tănuite
Se vrea - versul -*

*o ofrandă tăcută
miresmei de flacără vie
a existenței tale
angelice -
... Și totuși,
cu câtă fericire
așez,
în fața privirilor tale
o rimă!...*

LA RÂCIU, PE VREMURI

*Mi-aduc aminte
că
în vremea copilăriei mele
- foarte greu îmi vine să cred
că a fost și aceasta -
la Râciu era
o adevărată
oază a animalelor.
Cele mai multe erau vitele,
majoritatea albe,
nicidecum negre.
Porcii erau
duși de dimineață,
asemenea vitelor -
la păscut după grui.
Oile, urmând tradiția,
plecau în transhumanță.
Datorită acestei realități
domina, tutelar,
o liniște
ce-și făcea simțită prezența
și-n oameni
ce parcă ascundeau
în tainite Eul,
de teamă
să nu-l trezească cineva.*

BRÂU

*Mureș, Mureș, apă lină
Cine bea, de dor, s-alină.*

*Câmpia
poartă pe alțiță
un brâu fermecat
pe care
străbunii-daci
l-au botezat
cu nume de viteaz,
Mureș.
I-au zis așa
după culoarea
apei curate
ce izvorăște
din munții sâlhui
albastră
ca mura câmpului
și dulce-acrișoară,
de care nu te saturi
niciodată
și, dacă-ai băut-o,
vrăjit ești,
damnat pe viață
să-i stai în preajmă.
Oamenii locului,
asemenea stejarilor falnici,*

*își împletesc nemurirea
din spice de aur
și-o spală
în toată eternitatea cu apa fermecată
de numele voinicului.
Când
doruri mă ard în văpăi
m-alin
sorbindu-i unda.*

HAI, DRAGĂ, HAI

*Printre plăvani,
țăranul câmpiei
și-a tânguit
aleanul
ascultat de vitele sale,
scriind ogorul
cu tăișul plugului
și-ornându-l
cu sapa.
Nimic nu-l scotea
din ale lui.
Poate doar vreun
„Hai, dragă, hai”,
nu adresat mândrei,
ci animalelor
ce-l înțelegeau
și-l legau trainic
de glia fecundă.
Între ei s-a creat
o asemenea înțelegere
datorată
simbiozei.*

FÂNTÂNI

*„Numai la Lancrăm, sub răzor
rămas-a firav un izvor”
(L. Blaga)*

*Pe-aici
apa-i sfântă
ca în pustiu.
Izvoare-s rare,
iar fântânile
din adâncimi trimit
spre gălețile însetate
stelele nopții.
Ele sunt cu grijă
gospodărite,
adesea acoperite,
prevăzute cu cumpănă
sau roată,
pe axul căreia
se-ntind șerpii negri
de lanț
sau de funie groasă.
Într-un sat,
sunt două-trei fântâni
cu apă bună de băut.
Drumeții
multumesc cerului
pentru darul primit
și gazdelor*

*pentru ciutura
și cana pusă acolo
pentru cei însetați.
Pentru câmpean,
apa-i mai valoroasă
ca hrana.
Nu o dată,
lângă o fântână
cu apa bună,
se găsesc
o bancă de stat la umbră
și o răstignire,
pentru a-i putea
aduce mulțumiri
Preasfântului.*

CASĂ ÎN CÂMP

*La marginea satului,
E o casă a unui cioban
Pe care o invidiam totdeauna,
Când părăseam civilizația și
ieșeam în câmp să mă
spăl de păcate.
Acolo, în casa aceea,
venea mai întâi luna,
când își îmbrăca toga
luminoasă să apară pe boltă.
Acolo, se întâlneau cele
mai ciudate lucruri.
Se întâlneau ființele
tărâmurilor de dincolo
Cu cele de aici,
Să facă troc,
Schimbând gânduri
idei și ce o mai fi având –
N-am reușit niciodată
Să intru acolo
Și tocmai de aceea
Îmi stârnea regrete.*

PODOABE

La porțile caselor
din sfânta câmpie,
mai persistă și azi
- deși, tot mai rare -
crestăturile bătrânilor
în meșter-grindă,
pe stâlpii porților
și ai gardurilor
tăiate meșteșugit (măiestrit)
cu rotunjimi
de lună nouă
ori cu brăduți
reieșiți din îmbinările
șipcilor
din gardurile
gospodarilor.
Împrejurul bisericii
și în pridvorul acesteia,
meșteri vestiți
în lucrul lemnului
s-au luat la întrecere
cu natura însăși,
vrând, parcă,
să-i dea un plus de podoabă.

MARAMĂ DE FUM

*Când corul de greieri m-inundă cărarea
Și seara se cerne tăcută de sus,
Rebele dureri tescuiesc întristarea
Țesută din clipele dulci ce s-au dus.*

*Zadarnică plânge pe prispă cântarea
Scornită s-aștearnă maramă de fum,
Pe cer steaua-albastră precede chemarea
Ce curge cuminte pe flăcări de drum.*

*Divin arcuiesc nori ce chipu-mi încearcă,
Din țarini pe nume mă cheamă povești
Ce timpul în rosturi de clipă descarcă
Să-ncheie visarea cusută-n ferești.*

TATA

*Tata își trăise tinerețea
departe de satul natal,
la oraș - după obiceiul vremii,
(unii din ei mergeau
chiar mai departe, în America)
să adune atât
cât, întors,
să-i ajungă pentru
întemeierea unei familii -
De aceea,
nu se amesteca în bârfa comună,
iar prietenii-i avea
aleși pe sprânceană,
oameni cu care avea ce vorbi
și cu care să se ajute
la nevoie.
Întrucât
tot ce a realizat în gospodărie
a fost făcut cu trudă,
a suferit cumplit
atunci când a trebuit
să le predea.
Și atunci, obligat
de voința de tată
ce-și visa fiul
s-ajungă domn.*

*Nu i se părea normal
ca tot cei ce n-au fost
în stare să adune ceva
să se lăfăie în belșug,
pe care – de altfel –
nici nu-l știau prețui
cum se cuvine.*

*Și cu atât mai puțin
să se lase condus
de cineva.*

*Crescând,
l-am înțeles
atât de bine
pe Moromete.*

CINĂ

*Când începusem a pricepe,
m-a intrigat multă vreme
momentul cinei.
Era, de obicei, destul de târziu.
Ne adunam greu
în jurul mesei pline cu
cele de trebuință:
mămăligă, tocăniță, cu multă smântână
– era și de unde –
sau, alteori,
un gen de hrană rece cu
slănină, brânză,
unt făcut în casă și
legumele obișnuite:
ceapă, usturoi, ardei, roșii...
Ceea ce m-a frapat
era liniștea în care
se desfășura cina.
Părinții erau atât de obosiți,
că nu le mai trebuiau
nici măcar vorbe.
Singurele erau cele
adresate nouă, copiilor.
Cu câtă dragoste
se mai putea!*

LUCRURILE

*Aș vrea să cânt
o melopee caldă
în cinstea tuturor lucrurilor
ce mă înconjoară.
Dar, oare
câte din ele îmi aparțin
cu adevărat?
Și câte fac parte
Doar din decor?
De fapt,
nici măcar nu mă
privește acest aspect,
pentru că
- cel puțin așa simt -
lucrurile
fac parte din mine,
din eul meu
maiestuos!*

CAPĂT DE ISTM

*Penumbre sosesc la un capăt de timp,
Se scutur, agale, cireșe pe drum,
În suflet mijind mă trezesc în Olimp,
Trezindu-mă mistic un strop de parfum.*

*La cina dantescă mă scutur de ritm
Și-n ciutură sună un timp revolut,
Coboară noptatec la capăt de istm
Pe care să spânzur sentința de lut.*

*La cine să-nchin când trec tot mai stingher
Să-mi sprijin neliniștea-n pâlci de scaieți,
Iar patimi mă mistuie-n colți de ungher
Și nimeni nu-ntreabă ce vând, cu ce preț?*

CATALIGELE

*În vremea copilăriei mele,
practicasem, de nevoie,
un sport mai puțin cunoscut,
foarte dificil pentru cel ce-l deprindea
– mersul pe catalige.
Îl practicam
nu pentru a face reclamă
nu știu cărui circ
sau spectacol – cum nu s-a mai văzut –
ci pentru simplul motiv
că trebuia
să mergem la școală.
De la mine, de pe vale,
era imposibil de ieșit
fără acele picioaroange
cu care le prelungeam
pe ale noastre.
Necazul cel mai mare era
că noroiul Râciului
nu era ca oricare altul,
ci vârtos,
gloduros,
din care cu greu se putea ieși.
De aceea,
nu o dată mergeam
ținându-ne de mâini*

- fetițe, băieți -
sau ajutându-ne
de niște prăjini mai lungi
în care ne sprijineam
spre a ieși la liman.
Când toate adjuvantele acestea
erau fără randament,
se mai făcea
că ne răsturnam
unde era glodul mai mare
încât abia reușeam
să ieșim din nămol.
Acelea erau zilele
în care,
în loc să ajungem la școală,
ajungeam înapoi acasă,
unde eram luați
la spălat
din creștet
până-n tălpi.
Și-așa au trecut
toți anii
ciclului primar și gimnazial
într-un sat
în care noroiul
era mai acasă
decât timpul cu drumuri
practicabile.

TÂNĂR LICEAN

*Tânăr licean
mă apuca destul de des
dorul de casă,
mai ales că părăsisem
tot ce mi-au legănat
anii copilăriei.
Ai mei
se îndurau destul de greu
să-și întrerupă
șirul fără capăt
al treburilor,
iar pentru mine
era o adevărată aventură
să pornesc
pe drumurile
abia pietruite
cu mijloacele de transport:
un autocamion cu prelată
din care, când ieșeai,
erai mai alb
ca la moară
– din cauza prafului –
sau un autobuz!
– atât de rar –
care, când ploua sau iarna,
trebuia împins pe dealul Săbedului.*

*De aceea, cel mai drag
îmi era drumul cu trenul – mocănița –
din care se putea coborî pe dealul Bandului
să bei apă și-l ajungeai
apoi din urmă.*

*Dar era așa de plăcut
pentru atmosfera veșnic veselă
ce domnea toate orele
de drum.*

REȚINERE

În nopți de nesomn
visez
să mă scald
- asemenea ielelor -
în apele ascunse
ale limbii române,
în apele - șuvoi
dăruite
de dumnezeul
versului românesc,
Eminescu.
Mă ține departe
sfiala de a mă bălăci
în cuvinte.
Poate,
Nu mi se cuvin toate.
De aceea,
le caut
pe ale mele,
cu speranța
că voi putea vreodată
să le fac să cânte
asemeni unui pârâiaș
dintr-o grădină japoneză.

GALBEN LĂUT

*Stă luna bolnavă de galben lăut,
Sub ploile repezi din nori de argint,
Presimt pretutindeni cum toarnă în lut
Izvoare mustind pe ponor licurind.*

*În liniști se cern prelungiri în amurg,
Legând necuprinse poteci mustăcînd,
Lehamite-așterne în ritmuri ce curg
Pe pajiști păscute de vite mugînd.*

*Stă luna bolnavă de zbugium nocturn,
Întrebându-mă-n șoaptă de ramuri de crin,
Pe când mă cuprinde un cald așternut
Și somnul purtându-mă-n bolți de senin.*

LUMI NEȘTIUTE

*Stele s-au ascuns
sub pături de nori, cenușii,
rumegând pe Calea Lactee
bizare privești
de lumi neștiute.
Sugrum imagini
ce le țineam ascunse,
dar care se cer la lumină.
Nimic nu mă face fericit,
doar momentul
în care adăst
lângă trunchiul
bătrânului cireș sălbatic,
să-mi aștept odihnirea
pierdutului dor
de meșteșugite rime
pe care le caut, solitar,
în clipe târzii
mângâiate de ploii.*

CLİPE GEMUTE

Nămeți de culoare s-aprind peste tot
În seara cu norii ca jarul,
Câmpia respiră mai calmă acum,
Când soarele-și stinge pojarul.

Chiar dacă uneori mai mustesc peste sat,
Tăcerile-și plimbă văleatul,
La masa-mi pândesc început de-nnoptat
Trimis pe pământ de Prea-naltul.

Se-nșiră dement pe potecă lumini
Ca ochii de bufnițe bete,
Frânturi de-nțeleș în lătratul de câini
La ceasuri ce trec pe-ndelete.

Abia simt cum tainic se nasc versuri noi,
Pe pagina albă, cuminte,
Iar clipele zilei gemute în roi
Se-nșiră tăcute-n cuvinte.

Abia le descurc și le dau înțeleș,
Vântoase le poartă-n vâltoare,
În noapte, târziu, mii de șoapte-mi dau glas,
Cerându-și lumini și culoare.

ZORI DE MÂINE

*Murgule, ți-aș pune frâul,
cu tine să trec pârâul,
să mă pierd, uituc, în luncă,
cu nepoata-mi, încă pruncă,
S-o port pe cărări ușure,
mângâiată spre pădure,
Să-ndrăgească unda lină
Și dulceața de rășină,
Să-ndrăgească glasul cuc
Și mireama de butuc,
Rostul firii de gândac
Și-n nopți zbor de liliac,
Să asculte-n clar de lună
Sub răsplata zilei, bună,
Să se împlinească drept,
Cu toate-ale noastre-n piept.*

POTECA

Gânduri îmi curg
prelung,
departe de burg...
încerc,
solitar,
să ajung...
Unde ?
Nu știu,
dar caut să-mi aflu
poteca
pe care să-ncalec,
regăsindu-mă
și netrezind pe nimeni.
Roua
m-aduce aproape
de visul stingher
al recunoașterii.
Mă-nchipui
blând legănându-mă
între cântec și dor,
între vis și pustiu,
între mine și-apoi.

VOLUPTATE

*În răpăit de ploaie mă-adăst la adăpost,
Rugându-mă Domnului s-o cearnă curată,
Dojenit de fantasmе ce-și caută rost
Și cețuri uimite prelînse pe vatră.*

*Mă-ncerc să gândesc ce ar fi mai frumos,
În vasul de lut luminat de nămiezi,
Răsună, tomnatic, doar fluier de os,
Un fund de colibă cu turma de iezi.*

*Legând voluptate din margini de timp,
Furtuna mă scoate din gânduri uimit,
Trezindu-mă-n margini de lumi și de câmp
Și-n toate murind, pe trezite-n clipit.*

CALEIDOSCOF

*De la Prisăci privesc spre Coasta Mare,
Aud cum bate vântul prin stejari,
Culeg din iarbă la cireșe-amare,
Căzute din cireșii seculari.*

*Îmi vine-n gând ison de doină veche,
Dar nu-ndrăznesc s-o dărui nimănu,
Doar caii-aleargă urmăriți de streche,
Pe când tăcut vreau gândul să-l încui.*

*E-atâta pace-n ziua asta sfântă,
Însingurat trăiesc din amintiri,
Dinspre pășune ciocârlia cântă,
Ascunsă-n cer, pierdută de priviri.*

*În vale, Râciul e-un caleidoscop
Din care-apare câte-un rest de drum,
Tresare clipă dintr-un vârf de plop,
Dar piere iarăși ca un fir de fum.*

CONTOPIRE

În Faurul acesta
că numai a iarnă
nu seamănă,
pun la pământ urechea
și aud
cum se zămislesc
în pământul sfânt
al Câmpiei,
viitoarele culori și miresme
- preludiu -
al binecuvântatei recolte
ce mustește.
Simt
- măcar ca martor -
că fac parte și eu
din minunea
ce va inunda
în curând.
În pumn
strâng pământul
și mă încarc
de viață
și de speranță.
Nimic nu mă poate face
mai fericit
decât această contopire

*pe care o simt
tot mai vie
cu fiecare clipă ce
mă apropie
de dulcea odihnă
în glia
câmpiei străbune.*

PRAGUL PĂCATULUI

A-nceput
să plouă mărunț,
ca-n toamne
întorcându-mi sufletul
spre gesturi ce
le credeam
demult pierdute.
M-am trimis
să scutur covorul
cu amintiri
acolo unde au căzut
hainele iubirii
în pragul păcatului.
În taină șopteau
cuvinte șterse de vreme,
pe care
le-am păstrat neatinse -
cu ploaia
țârâindă
le retrăiesc,
bocindu-mi uitarea.

TINEREȚE

*Pe Calea Belii
răsare luna
ca o jumătate
de tigaie încinsă,
lăsându-mă să bănuiesc
cealaltă jumătate,
căreia aproape că reușeam
să-i determin conturul.
Lăsată să zburde,
imaginația mea
o lua razna,
făcându-mă
să retrăiesc
clipe ale unei tinereți
pe care o credeam
definitiv uitată.
Se pare că
acolo,
în adâncul ființei mele,
mai rezistă - ciudat?? -
o oază
- tabu -
în care îmi place,
din când în când,
să mă scald.*

ARPEGIU SELENAR

*Lasă-mi, toamnă, zile lungi,
Să mă pot plimba boem,
Lasă-mi pașii mei prelungi,
Maiestuoși ca un poem.*

*Vreau să simt aici, plënar,
La Mânăstire-n nucet,
În arpegiul selenar,
Cum revin încet, încet.*

*Să mi-alung cu fumigei
Umbra vechilor tristeți,
Și cleștarul din priviri
Să mi-l spăl în dimineți.*

UMBRA DORURILOR

*Nu mai ninge, nu mai ninge,
Dintr-a lumilor meninge,
Nu mai cade fulg iernatic,
Pe pământul prăvălatic.*

*Vine stins, din cer cu stele,
Umbra dorurilor mele,
Să mă latre, lup pustiu,
Pentru păru-mi cânepiu.*

*Nimeni nu-mi umbrește gene
În nopți lungi, peste poiene,
Decât mânzul dus departe,
Către tine să mă poarte.*

*Limpezi ochi presară vise,
Nici închise, nici deschise,
Doar atât să-mi poarte vina,
Moare-n asfințit lumina.*

MINUNEA AMURGULUI

*Petrec
în tăcerea înserărilor târzii,
când cornul lumii
se-mpiedică-n vârfuri de salcâmi,
cu gândul ascuns
al solitudinii
gânditoare.
Recules,
mă-ncerc a turna
în matrițe
rostiri
ce nu se încadrează
în standarde.
Nimicuri se-ntunecă în
porți depășite de patimă.
Lunec tăcut spre serafice clipe
poleite de minunea amurgului
în zile de august,
păzite cu lance de frați,
întristate de umbriri
și de razele lunii.*

OFRANDĂ

*Câmpia-și varsă veșnicul aport
În clăi iscate-n seri de simetrie,
Pe când mă mistuie clipiri de tort,
Cu disperare candidă și vie.*

*Snop lângă snop, îmbrățișați în stog,
Adună sfânt sudoarea-n bătătură,
Însăilând pe pagină un vers,
Ofrandă nerostită, caldă, pură.*

*Nimic nu-mi pare mai firesc sub stea,
Decât s-adun firesc, rimele rare,
E tot ce pot pentru câmpia mea,
Și pentru toți ce-au adormit sub zare.*

CALM

Soției

*Nicicând nu mi-e mai bine
decât atunci când,
întorcându-mă acasă,
descopăr,
rând pe rând,
toate lucrurile
așezate așa
încât orice mișcare a lor
ar produce o ciudată
senzație
că s-ar fi schimbat
însăși ordinea divină.
Deasupra tuturor,
tronează, seniorial,
soția,
ca o matroană romană.
Doar ea știe cum
s-au așezat toate
la locul lor.
Cât de mărunte,
ele fac parte
din ființa mea
înclinată mereu
spre visare.*

FECIOR ALTĂDATĂ

În rariștea viei mă caut fecior,
cu buclele crețe pe frunte,
un păr castaniu, iar la minte ușor,
spre care-aș așterne o punte.
Întors azi la vie,
o clip-am crezut
că-l voi regăsi pe cel care
mi-apare în poze cam șters și tăcut
sub grea, așternută uitare.
Azi, totuși, cuprind încă-n gând
atâtea miresme uitate
și doruri în nopți nedormite visând
le simt încă treze pe toate.

PĂSTOR

*Lasă-mă, Doamne,
să păstoresc
atâta cât vei crede tu
oile negre pe câmpul alb,
cu jurământul
că le voi păstra pe toate
în ciuda
tuturor lupilor
și a altor dihănii
ce le pândesc,
lingându-și lacom
gurile așezate la pândă.
Voi căpăta de la Tine
puteri înmiite,
pentru că mi-s
nespus de dragi
până și punctele
de suspensie
priponite în țarc
să le stabilească
arealul.*

PAUZĂ DE PRÂNZ

*Liniștea se-adună clăi
Pe nemărginirea gliei
Cu năluci de popândăi
Și cântecul ciocârliei.*

*Un salcâm cu frunza rară
e-un liman spre care-adastă
duși de arșița de vară
spre răcoarea de sub coastă.*

*Omu-abia înghite prânzul,
Pe un gât uscat ca iasca,
Floricele mov ca spânzul
își ițesc prin miriști masca.*

*Mă pândește-un pui de somn,
Măcar câteva clipite,
S-amorțească trupul-donn,
Fără vise ori ispite.*

CRAI NOU

*Crai nou s-a urcat într-un vârf de mesteacăn,
Făcându-și bezele cu Steaua Polară,
Răcori se dospesc lăsând urme de cearcăn
Pe zări licurind să mă mângâie iară.*

*Sosesc din adâncuri rapsozi neștiuți,
Lunecând din zori în podoabe de tril,
Și-mi tulbură mintea fiori cunoscuți,
Socotindu-i pieduți în noapte de april.*

*Rezemat de o claie de grâu secerat,
Prin care curg greieri tupilați în nesomn,
Mă-mbăt de viață la ceas de-nnoptat
Și cânt fermecat lângă trunchiul de pom.*

PĂDUREA NOASTRĂ

În cruțul verii,
într-o zi de iulie,
m-am dus
împreună cu Paul
să ni se retrocedeze
pădurea pe care
o deținuseră cândva
părinții mei
la Prisăci,
în hotarul Râciului -
Esențe de stejar, de paltin,
de cireș, de carpen,
de jugastru,
foiau în jurul nostru
în dimineața senină,
pe când
împreună cu oamenii legii
marcam cu vopsea galbenă
hotarul pădurii NOASTRE.
Mi se părea – sau chiar auzeam
cum cireșii uriași
se întrebau – oare cine suntem,
de unde venim,
și unde-am întârziat până acum –
Vrând parcă să ne înbune,
ne trimiteau, din când în când,

*câte-o cireașă amară,
aproape uscată deja,
Și-o ciută s-a ivit
în hățiș, fluturându-și trupul zvelt,
speriată puțin
de apariția noastră insolită.*

ALBII

*În streașină,
îmi târâie
picăturile de ploaie
ce vin să adape
câmpia mea sfântă
și s-o îndrume
să rodească.
Dimineată,
ca orice gospodar,
voi lua sapa,
să fac albie
picăturilor
spre rădăcinile
flămânde
ale grânelor mele,
cu speranța că,
în toamnă,
voi măcina
și voi face azimă
spre lauda Celui de Sus,
ce-mi udă pământul natal
și umple hambarele
neamului meu,
hrănit mai mult
cu speranțe.*

CORCODUȘUL

*Corcodușul meu
- din cartea dîntâi -
a devenit un pom respectabil
a cărui vîrf caută
să depășească
vîrfurile casei care
- ce-i drept -
îi cam ține umbră.
S-a ridicat maiestuos
prin câteva crengi,
concurînd copacii din jur.
Mi-e la fel de drag,
mai ales că
de pe terasa mică a casei mele
pot lua cu mîna
fructele zemoase.
Dar nu mai e corcodușul
pe care puteam
să-l alint.*

ROUA

În dimineți
când ceața persistă mai mult
și roua sfântă
îmi udă picioarele goale
cu care mai vreau
să retrăiesc
ceea ce îmi fericea copilăria
în anii cruzi
ai începuturilor.
În dimineți
de vară târzie,
mai simt
pătrunzându-mi în trup
și în suflet
imensa și strania
trăire
a Anei lui Manole,
a contopirii cu tatăl ceresc
al creației dintâi.

HIMERĂ

Într-o primăvară,
am aruncat
pe malurile Comlodului
semințe de flori,
în dorința
de a deveni
cel mai frumos loc
din lume.
Cele mai multe semințe
erau de Nu mă uita.
Speram să se facă
o punte
între aceste locuri
și sufletul meu.
Când au început
a crește,
o ploaie năvalnică
a umplut matca
ducând cu sine
suavele flori,
asemenea celui
ce le semănase.
N-a mai rămas
din proiect
decât cumplita senzație
de dezrădăcinare.

REȘTURI DE FIINȚĂ

*Grădina casei mele
de la țară
era plină de Zorele
și Regina Noptii.
De departe părea
o casă a păpușilor
visătoare de arătări
miraculoase -
În înserări,
aproape că nici nu puteai
să stai
prea aproape
din pricina miresmelor.
Scârțâitul roții de la fântână,
aromele nocturne,
cerul acoperit de
un milion de stele
atârnate de o boltă
ce părea aproape de capetele
noastre,
sunt amintirile
ce mi-au rămas
după ce casa noastră
a devenit a altora.*

DUMINICA

*Duminica,
îmi vine să pornesc aiurea
pe drumuri pe care nu le cunosc,
cu oameni pe care nu-i cunosc.
Sunt avid
de a ști cum o duc și alții
sau cum ar vrea s-o ducă,
să mă clătesc
în apele în care
se scaldă
cei asemenea mie,
dar pe care nu-i știu.
Doar cunoscându-i pe alții,
simt că pot a mă cunoaște pe mine.*

*Așa cred că trebuie
să se sfârșească
o săptămână rotundă.*

IZVOARE SFINTE

*La marginea câmpiei,
priveam,
zăpăcit de azur
și de tril
de ciocârlie,
inundând lanurile coapte,
pierdut sub povara
cuvintelor
ce ieșeau
asemenea mofetelor
din adâncurile pământului
românesc
și, îmbrâncindu-se,
își căutau un locșor
pe pagina albă
dinaintea mea.
Eu nu făceam
decât să le ordonez
după un ritual
ce venea
de la sine.*

MINUNE

*Eram nespus de liniștit
până într-o zi
când trupul meu
a zburat până la streășină
și nu mi-am dat seama
care a fost motivul.
M-am trezit
că mi-erai aproape
și mă priveai.
Zborul fusese - se pare -
datorat minunii
ce se născuse
din neunde.
Te priveam
și mi-era teamă
să vorbesc,
să fac un gest,
ca nu cumva
să dispari
tot așa cum apăruseși.
Gura ta
încremenise într-un surâs
asemenea puilor de rândunică
așteptând hrana.*

BOLGII

*Din bolgiile nopții
se desprind,
făcându-și loc la vedere,
chipuri senine
și multe, multe alte lucruri.
Unele reușesc să devină
Imagini,
altele se pierd
dospind mai departe
pentru o altă noapte
și pentru o altă viață iluzorie.
Dimineața întotdeauna
regret că n-am avut
destule salopete
să le îmbrac
și să le dau ființă
până la capăt.*

SOMN

*Când somnul s-agață în gene buimac,
Tenebre mă-nghit plutind spre trecut
Și-atâtea tentații cu ochiul îmi fac,
Frumoase cum ziua sunt greu de văzut.*

*Nimic nu-mi rezistă, iar praguri s-au scurs
Și visul mă face stăpân absolut.
Nimic nu s-abate din drumuri ce nu-s
O apă ce n-are opreliști sau punct.*

*De-aceea iubesc visul-vis fermecat
Și caut ca somnul să curgă firesc
Și fapta și gândul să-mi fie curat,
Să-nsemn drumul vieții cum pot, omenesc.*

ȘTERSE PRIVELIȘTI

Răsar încă șterse privești
Din lumea lăsată în urmă,
Cum sunt tot mai rare fânețe,
Culcate în vară de turmă

O lume lăsată să moară,
Chiar dacă aleanul mă fură,
Și toate încep să mă doară
Și-apasă încet ca o bură.

Le-aș plânge, dar totu-i zadarnic,
Trezirea e chiar mai cumplită,
Arare mă-ncumet în praznic
La mult așteptata ispită.

Las pacea să-nchege lințoliu
Și nu mai trezesc amintirea
Mă-ntorc doborât pe fotoliu
La versul ce-mi mângâie firea.

EFORT

*Răzbat spre-asfințituri belșug de culori
Și-mi cerne abulic un somn fără vis
Chiar satul dispare ascuns până-n zori
Ușurându-mi odihna pe căi de nescris*

*O zi prea bogată-n eforturi s-a scurs
Simțeam oboseala în trup ca un drog
M-am brodit ca pe boltă al soarelui curs
Demult a trecut spre un alt meleag*

*Nici un gând păcătos nu m-a tras spre genuni,
Am trăit prins în faptă, robit doar de calm,
Departate-au pierit negândite furtuni,
Lăsându-mă prins în arpegiu de psalm.*

*La vecernie-am strâns snopii tăiați în clăi,
Am greblat spice rupte aruncându-le-n car,
Bucuros de răcoarea ăștită din văi,
Închinându-mă drept ca un bun gospodar.*

NOAPTE ALBĂ

*Roii de fluturi cad arși lângă lampă,
Când versul îmi dă iar târcoale,
Se-nșiruie molcom pe stampă
Miresme în versuri pe coale.*

*Nici nu știu că zorii-s pe-aproape
Iar luna s-a dus la culcare,
E ca o furtună pe ape,
Ce-n seri îmi aduce-alinare.*

*Încet cade noaptea-n frunzare,
În sat au rămas liliicii,
Și-un biet cântăreț cată-n zare
Note calde ca-n strană diecii.*

*Azi noaptea e plină de doruri
Țesute în vers și cântare,
Pe geamuri las grele storuri
Și cad într-o dulce visare.*

CONTABILITATE

Motto: "Nimeni frâul nu-ți puie..."

Baladă populară

*La cumpăna de timp
și de drum
încerci
să faci popas
și să contabilizezi
ceea ce ai reușit
să aduni...
Constați
cu stupoare
că, dacă ai făcut ceva,
e pentru alții,
nu pentru tine,
fiindcă-n
viață
ai vrut să demonstrezi
că tu ești făcut
dintr-un alt aluat
decât cel comun.
Nici aceasta
n-ar însemna
mare păcat,
dacă rezultanta
te reprezintă.*

*Desigur,
e greu să dai lumii
lucruri absolut originale
Totul rămâne
la aprecierea ta
și a celorlalți,
dacă ai reușit
să te debarasezi
de aluviuni,
lăsând pur
- atât cât se poate -
filonul de aur
al onestității.*

COSAȘ LA CUVINTE

*Așezat la masa de scris,
în fața paginii albe,
simt acut
emoția creată
de teama
că n-am să o pot
acoperi cu cuvinte,
și, mai ales, cu acelea
care să mă reprezinte.
Am senzația cosașului
în fața imensității de iarbă
ce se cere tăiată.
Oare, voi reuși??
Dar, mereu îmi răsar
în minte
cuvintele-nțelepte ale mamei:
Copile, ochii te supără,
măinile te bucură...
De-acolo,
de unde e,
se vede că mama încă
îmi poartă de grijă.*

LA CAPĂȚUL NOPTII

*Dimineața trăiesc un sentiment
dintre cele mai de negrăit.*

*Îmi pare că mă ridic
la suprafață,
trecând prin vieți
abia lucinde*

*spre ceea ce am lăsat
seara la culcare,
nici nu știu
ce să mai cred..*

*Uneori îmi pare rău
că nu am putut pătrunde
cu lumina ochilor mei
tainele văzute
sau abia întrezărite.*

*Alteori, mă trezesc
în lumea mea,
cu bucurie,
deoarece am reușit*

*să scap efectiv
din noianul de
primejdii pe care
mi le hărăzise
întunericul nopții.*

Și oftam.

De regret sau de bucurie.

STEJARUL DIN ORAȘ

STEJAR

*Un pui de stejar
dintr-o margine de lume,
cu frați semănați
din ghindele de mai an,
s-a trezit transmutat
pentru că era cel mai răsărit
să-și
reprezinte confrății
în culcușurile calde
ale orașului.
Nimeni nu l-a întrebat
dacă vrea
sau dacă simte măcar
chemarea
de a-și reprezenta neamul.
S-a trezit
într-un parc,
la poalele
unor blocuri imense,
alături de un alun,
de un fag
și de un brăduț,
împreună cu care
trebuiau să sugereze
modul de viață*

agrest
în cântec tomnatic
de sat.
Li se cerea
s-aducă în urbe răcoarea
ce o răspândiseră, cândva,
pe câmpuri.
La toate
se așteptase, la plecare, stejarul,
dar nu-și imaginase că
cineva
îi punea în cârcă
atâtea neștiute
sarcini.
Oare, cine-ar putea acum,
în lipsa fraților
părăsiți în codru,
să poarte povara
răsăriturilor?
Dar aerul lăsat în urmă
va putea să-l însoțească
în înserarea chinuită
a orașului
ce visează
tăcerea de sat???

LACRIMA STEJARULUI

Privind mereu
la lumea ce curge
neîncetat
pe trotuare,
pe sub crengile sale
dispersate
spre blocul uriaș,
spre o farmacie de cartier
și, cu speranță, spre biserică,
în ideea că cineva
l-ar putea ajuta
să se reculeagă
lângă ai săi,
stejarul
cu frunzele cele mai frumoase
din lume,
asemenea palmelor de copil
străjuind răsăritul,
împrăstie
pe frunzele-palme
lacrimi
de cireșe coapte,
lacrimi
să plângă tăcutele ierbi
pășcute de
ciutele-maștere

*la marginea codrului,
când solare dorinți
despleteau peste plaiuri
crescutele visuri
ale domnițelor-iele
ce nu-și arătaseră
minunile
sub razele lunii,
mai curioase decât vecinele
în serile lungi
de desfăcut porumbul
de sub pănușile ocrotitoare.*

GÂND ASCUNS

*Stejarul, ros de doruri, în amurg,
Își plânge solitudinea în seri
Visând, nostalgic, timpuri ce se scurg,
Plasându-se în zori de nicăieri.*

*La câte mări de cetină se-ntrec,
Pe când bătrânii săi umbreau poteci,
Miresme de poiene tânguiesc
La ceasul trist al visurilor reci.*

*De-aceea-n sinea lui cumplit se-niaptă,
Cu rădăcinile înfipte-n lavă,
Să-și facă lui dreptatea cea mai dreaptă,
s-arunce blocul cel urât în slavă.*

TOAMNA

Încep
a se îngălbeni
tot mai mult
frunzele stejarului meu.
Prin preajmă,
bate-un vânt
care le înfioară,
despre nopțile deochiate
de iarnă
ce nu se mai termină
și visele începute seara,
se pierd rând pe rând
agățate în ramuri
visele iernii – visele vegherii.
Toate vorbesc
despre alte primăveri
ce vor veni
(aducând iarăși viața).
Deocamdată,
stejarul privește cu groază
căderea frunzelor.

Desigur,
majoritatea ajung
în tomberoanele orașului.
Și, totuși,

*stejarul speră
ca măcar una,
purtată de vânt,
va fi dusă departe în
mult jinduita câmpie
din sat.*

*Acolo, poate,
s-ar întâlni cu ai lui
rămași la țară,
în zăriștea cosmică.*

NĂVALNICE GÂNDIRI

*La umbra deasă-a blocului înalt,
Lângă trotuarul cu miros de piață,,
S-a strâns stejaru-n sine-nsingurat
Să-și rumege destinul ars de ceață.*

*Crispat de-atâtea silnice trăiri
Și-mpresurat de-atâta gălăgie,
Simțea că-l trec năvalnice gândiri,
Stingher ca baobabul din pustie.*

*Dușmanul său e blocul cel urât
Ce-i obturează soarele pe ceruri,
Dăruindu-i-l tot mai rar și prăfuit
Desperecheat de mii de giuvaieruri.*

*Ce mult ar da să fie-acum stingher,
Pe-o rază-n vântul serii nărăvaș,
Să vadă hăt departe, peste culmi,
Să-i piară-n vechi blestemul din oraș.*

VIS

*Cum sta stejarul aplecat
De-atâtea vești de peste zi,
Răpus de soare și asfalt,
A strâns în frunze ciocârlii.*

*Pe înserat le-a adunat
De pe noptatice poteci,
Oprind cântări ajunse-n pârg
Și molcom zbor de lălieci.*

*Cu crengile făcute cuib,
Mai tremură încă o dată
Și-adoarme-nchipuind un stup
De-aripi ce-abia încep să bată.*

*Vită de rolul său ingrât
Și de vecinul bloc, de rele,
Visându-se din nou în sat
Înconjurat de-un cer cu stele.*

NOROC

În toamnă,
stejarul meu
și-a așternut covorul
de frunze,
cu gândul
că îl va ajuta
s-adune zăpadă în nămeți,
să-și umezească
rădăcinile
ce-au luat-o razna
pe sub trotuar,
pe sub bloc,
în speranța că astfel
va căpăta statornicie
și hrană.
Târziu, a înțeles
cât de zadarnice-i sunt
eforturile,
din cauza trotuarelor.
Apa sfântă
putea veni
mai puțin din zăpezi
ori surpări pluviale,
cât din
miile de spărturi
ale canalizării.

ILUZIE

Somnul iernii
e mai ușor
decât umbra blocului –
Privind la poale
cum frunzele sale
luau calea tomberoanelor
sau valsau duse de vânt,
stejarul meu zâmbea
sedus de-o amintire dragă.
În primăvară,
doi guguștiuci
– în ciuda rumorii neîncetate
a străzii –
și-au făcut cuib
și-au adus pe lume
două minuni de puișori
ce-i gângureau zilele
și-i scârpinau coaja ridată
cu ciocul și lăbuțele.
Zâmbește amar,
amintindu-și cum i-a ocrotit
adunându-și crengile
și legănându-i – ușa!
Mijește paternal,
sperând că primăvara
ce bate la ușă

*îi va readuce iar
– ba chiar i se părea uneori –
că-i vede prin preajmă
adăstând în locurile
mai ferite ale
acoperișului bisericii
de alături,
proiectându-și deja
viitorul palat
de nuntă.*

CUPRINS

Nicolae Băciuş, ELEGIUL CÂMPIEI/5
CÂMPIA TEMPLU/7
COLOANELE CÂMPIEI/8
TAINA/10
PEŢIT TÂRZIU/12
LA RÂCIU, PE VREMURI/15
BRĂU/16
HAI, DRAGĂ, HAI/18
FÂNTÂNI/19
CASĂ ÎN CÂMP/21
PODOABE/22
MARAMĂ DE FUM/23
TATA/24
CINĂ/26
LUCRURILE/27
CAPĂT DE ISTM/28
CATALIGELE/29
TÂNĂR LICEAN/31
REŢINERE/33
GALBEN LĂUT/34
LUMI NEŞTIUTE/35
CLİPE GEMUTE/36
ZORI DE MÂINE/37
POTECA/38
VOLUPTATE/39
CALEIDOSCOPI/40
CONTOPIRE/41
PRAGUL PĂCATULUI/43
TINEREŢE/44
ARPEGIU SELENAR/45
UMBRA DORURILOR/46
MINUNEA AMURGULUI/47

OFRÂNDA/48
CALM/49
FECIOR ALTĂDATĂ/50
PĂSTOR/51
PAUZĂ DE PRÂNZ/52
CRAI NOU/53
PĂDUREA NOASTRĂ/54
ALBII/56
CORCODUȘUL/57
ROUA /58
HIMERĂ/59
RESTURI DE FIINȚĂ/60
DUMINICA/61
IZVOARE SFINTE/62
MINUNE/63
BOLȚII/64
SOMN/65
ȘTERSE PRIVELIȘTI/66
EFORT/67
NOAPTE ALBĂ/68
CONTABILITATE/69
COSAȘ LA CUVINTE/71
LA CAPĂTUL NOPTII/72

STEJARUL DIN ORAȘ/73
STEJAR/75
LACRIMA STEJARULUI/77
GÂND ASCUNS /79
TOAMNA/80
NĂVALNICE GÂNDIRI/82
VIS/83
NOROC/84
ILUZIE/85
CUPRINS/87